

K-vonal-végi történet

Manapság, mikor hangversenyteremben és női táskában, farzsebben és nyakon lógatva mindenütt mobiltelefon zenél, trilláz és sipít, senki sem hinné, hogy húsz éve még reménytelen kérvényezés, magas pártfogó és szélhámosságot súroló ügyeskedés kellett egy-egy vezetékes telefon kiutalásának megszerzéséhez. Ami maga volt a csoda és a státusszimbólum egyszerre.

K-vonalon (a romlatlan nemzedék tájékoztatására: nagyon fontos emberek asztalán trónoló külön vonalas készülék) felhívni valakit pedig a mindenhatóval teremtett személyes kapcsolattal ért fel annak, aki ilyen készülék közelébe férkőzhetett.

A telefon persze póráz is volt: embereket lehetett irányítani általa, akár hajnalban, az álom bűvöletéből felriasztva, avagy késő este, a menekülőre fogott lélek után nyúlva.

A kivételezett K-vonalasok – az irigység vagy megvetés mellett – bizonyos értelemben mazochisták voltak: még ha kifelé adták is a nagyot, a fentebb levőknek ugyanolyan kiszolgáltatottak voltak, mint amennyire azok a tőlük függők.

E történeti bevezető írójának húsz évig volt bent a kérvénye, de nem jutott telefonhoz, a család olyan időszakában, amikor betegeskedő gyerekek, magányos, idős, megromlott egészségű szülők miatt néha létszükséglet lett volna a készülék. Rendszerváltozásnyit kellett várnia a megdicsőüléshez. Ezért öntötte el néha az indulat, ha szerkesztőségekben eltöltött évei alapján időnként a kedvezményezettek közé sorolták a korszakot meg nem tapasztalt emberek. Avagy amikor hősi visszaemlékezéseket olvasott lehallgatott vonalú emberektől. Mert ugyebár a kifi-gyeléshez minimum egy telefonkészülék szükségeltetett, anélkül megörökítésre méltó épületes avagy ellenállói szövegek nemigen voltak kivitelezhetők.

De intsünk búcsút e letűnt korszaknak egy K-vonal-végi történettel.

A fontos helyről nem kevésbé fontos helyre száműzött férfiú egyben válófélben volt a feleségétől, s másik lakásba költözött. Új munkahelyén kollégák között épp régi dicsőségének ecsetelésével volt elfoglalva, mikor megcsörrent a telefonja. Arcára fenség telepedett, miközben a kagylóból fortyogó, bugyborékoló hangzavar áradt. A férfiú, ajkaival a környezetének formálva a szót, hangtalanul artikulálta: „A főnök.” Fülétől – dobhártyáját óvandó – jócskán eltartotta a kagylót, s a hang színéből felismerhető volt az ünnepi alkalmak szónokának hangja. Sőt, a célirányos kérdések is.

– Maga mit csinál állandóan? – süvítette a hang. – A disznóságon kívül, ami a szombati számban jelent meg.

– Amit bárki. Alszom, tévézek. Főzök.

– Maga főz is? Nagyon szellemes. Mit csinál éjfélkor, mert akkor is hiába hívom.

– Már tízkor ágyban vagyok.

– És reggel, hatkor?

– Még alszom.

- De miért nem veszi fel a készüléket?
- Mert nincs.
- Mi az, hogy nincs?
- A telefonáthelyezési kérelmem bent van, de még nincs vonalam.
- Atyaúristen! – hallatszott a kifújó orkán elhaló sóhaja. – Már nekem is hazudnak. Pedig a vezérigazgató azt mondta, magának már felszerelték.

Hogy füllenteni mertek a nagyon nagy embernek, jelezte, hogy a K-vonalak mindenhatóságának vége felé közeledtünk.

Manapság boldog, boldogtalan azon telefonál, amin akar. Ahányon akar. S amennyi pénze van. Hogy mégsem boldog? Hja kérem, nem csak vonallal él az ember!

NYÍRFALVI KÁROLY

A 13. darab

Az időjárás felszabadít
 vagy megbéklyóz
 sötét egek felhőzik a várost
 menni sincs kedvem
 aludni sem
 a beborult ég alatt
 minden mázsás súllyal nehezül
 karokra lábakra
 rosszat sejtet a páratelt nehéz levegő
 s ha majd elterpeszkedik bokrok méhein
 fák árva ágain a tavasz
 forró rögöket rejtek zsebembe
 el ne szálljak végképp
 de bármi legyen is
 eső és angyal zuhog az égből
 s míg a képzelet minden árnya földet ér
 arcunk egyre forróbb a szavak mágikus
 erejétől ---
 mi hátra van még
 csupán a zuhanó test titka míg lapozol
 a papír hangja míg földet ér